

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 347/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o návrhu na obnovu konania [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Holičom, advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 348/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Obnovu konania vo veci [REDACTED]
[REDACTED] vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 348/2010 p o v o ľ u j e .

2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 348/2010 z 23. septembra 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky j e p o v i n n á uhradiť
[REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

trovy konania v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov) na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 198/2015-11 z 12. mája 2015 prijal na ďalšie konanie návrh na obnovu konania [REDACTED] (ďalej len „navrhovatelia“), vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 348/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“), v ktorom ústavný súd rozhodol uznesením z 23. septembra 2010 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženého návrhu na obnovu konania a jeho príloh vyplýva, že ústavný súd o sťažnosti navrhovateľov vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 348/2010 rozhodol napadnutým uznesením, ktorým sťažnosť navrhovateľov odmietol. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Cb 132/2001 zo 16. augusta 2006 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) z hľadiska možného prieskumu porušenia označených práv konštatoval nedostatok právomoci, vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 22/2007 z 24. apríla 2008 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) konštatoval oneskorenosť sťažnosti a vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 33/2008 z 30. novembra 2009 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) konštatoval zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti navrhovateľov. Navrhovatelia nespokojní s výsledkom konania na ústavnom súde podali sťažnosť adresovanú Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O sťažnosti navrhovateľov č. 16639/11 rozhodol ESLP rozsudkom Ďurďovič a Trančíková proti Slovenskej republike zo 7. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok ESLP“), v ktorom konštatoval porušenie ich práva na prístup k súdu

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Z odôvodnenia rozsudku ESLP vo veci navrhovateľov, najmä však z jeho bodu 30 a 31 vyplýva, že ESLP ústavnému súdu vytýkal to, že v dôsledku procesného odmietnutia sťažnosti v konaní pred ústavným súdom v časti týkajúcej sa konania vedúceho k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd vylúčil zo svojho preskúmania argumenty navrhovateľov, čo viedlo ESLP k záveru, že nebolo dodržané právo navrhovateľov na prístup k súdu, a preto konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd po prijatí návrhu navrhovateľov na ďalšie konanie 30. júna 2015 skúmal, či sú splnené podmienky na jeho ďalší postup. Vychádzajúc z povahy tohto konania a návrhu navrhovateľov ústavný súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na upustenie v danej veci od ústneho pojednávania, keďže od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

Podľa § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „orgán medzinárodnej organizácie“), vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 24 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

Podľa § 75b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.

Podľa § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, svojím nálezom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

ESLP ako orgán medzinárodnej organizácie vo svojom rozsudku o sťažnosti navrhovateľov č. 16639/11 zo 7. 10. 2014 v bodoch 30 a 31 uviedol, že „v dôsledku odmietnutia sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu ústavný súd vylúčil zo svojho preskúmania časť argumentov sťažovateľov, konkrétne tie, ktoré sa týkali údajnej nespravodlivosti pri rozhodovaní o merite veci pred súdmi prvej a druhej inštancie (pozri odseky 9 a 15 -16).

Prechádzajúce úvahy postačujú na to, aby Súd usúdil, že v dôsledku odmietnutia ich sťažnosti týkajúcej sa konania vedúceho k rozsudku krajského súdu z 24. apríla 2008 ústavným súdom, nebolo dodržané právo sťažovateľov na prístup k súdu.

Z tohto dôvodu teda došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 dohovoru.“

Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku ESLP ústavný súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na obnovu konania, preto obnovu konania v napadnutom konaní povolil (bod 1 výroku nálezu). Ústavný súd vychádzal z toho, že ESLP identifikoval ako porušiteľa práve ústavný súd, ďalej z toho, že porušenie práva navrhovateľov na prístup k súdu bolo konštatované v súvislosti s rozhodnutím ústavného súdu v časti, ktorej ústavný súd časť sťažnosti navrhovateľov odmietol z procesných dôvodov, preto nedošlo k meritórnemu posúdeniu ich argumentov. Za daných okolností je

ústavný súd toho názoru, že aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESLP je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal ich pôvodné sťažnostné námietky, keďže neboli v napadnutom konaní preskúmané ústavným súdom z vecného hľadiska, a zároveň konštatuje, že je to zároveň potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

V nadväznosti na tieto zistenia v zmysle § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie ústavného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe bude ústavný súd vychádzať z právneho názoru vysloveného v rozsudku ESLP (§ 75b ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania navrhovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca navrhovateľov si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 930,46 €.

Ústavný súd priznal navrhovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 839 €. Ústavný súd priznal navrhovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 139,83 €. Vzhľadom na to, že právny zástupca zastupoval dve osoby, v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

Vychádzajúc z uvedeného hodnota jedného úkonu právnej služby predstavuje sumu 139,83 €. Ďalej má právny zástupca navrhovateľov nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,39 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2014. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú za jeden úkon právnej služby podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 29,64 €.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd priznal celkovú náhradu trov konania v sume 355,72 €, tak ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky povinná uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2015